

[Sång: Anna Christoffersson "Förlåt?"]

Förlåt, varför ska jag förlåta dig, ge mig en anledning?

Det där lilla ordet förlåt kan vara väldigt svårt, att säga och kanske ännu mer att mena. Jag minns när en av mina söner var liten och han hade fått något av någon så sa jag, som den jobbiga förälder jag var: *Vad säger man?* Svaret dröjde en stund och jag antar att det inne i det lilla barnets hjärna snurrade två ord, *tack förlåt tack förlåt tack förlåt*. Vilket skulle han välja och han svarade *Förlåt...* och insåg snart att den här gången skulle han sagt *Tack*.

Små ord som har fått alldeles för liten mening och som kan betyda så mycket. Att be om förlåtelse och att ge förlåtelse är långt ifrån enkelt och självklart. Och när det kommer till stora oförrätter, övergrepp, onda ord och handlingar, så blir det svårt och kanske rent av omöjligt.

Förlåt, varför ska jag förlåta dig, ge mig en anledning?

Sedan en tid har media kommit att handla oerhört mycket om #metoo-kampanjen. Kvinnor inom yrkesgrupp efter yrkesgrupp berättar om sexuella trakasserier och övergrepp, berättar om maktutövande språkbruk, berättar om vanans makt och utsatthetens skörhet och ensamhet, berättar om tystnadens tyranni.

456 av landets skådespelerskor, över 4000 tusen kvinnliga jurister och nu i fredags 1993 kvinnor från musikbranschen... det bara väller fram berättelser som på olika nivåer handlar om kvinnor som utsatts för mäns maktmissbruk, mäns trakasserier, mäns feghet, mäns tafsande händer, mäns missriktade styrka och mäns... omänskliga sidor.

Några skriver och skriker *Inte alla män* men svaret är *Jo, alla män...*

på olika nivåer gäller det alla män. Det handlar om en degenererad manlighet. Alla män har inte begått övergrepp, alla män har inte sagt det ena vidrigare än det andra, alla män har inte tafsat men alla män har någon gång låtit bli att säga ifrån, säga till, markera. Visst alla män är inte en del av problemet. Men alla män kan vara en del av lösningen. Och om vi inte blir en del av lösningen så är vi en del av problemet.

Metoo-kampanjen handlar först och främst om att lyssna på kvinnors berättelser och upplevelser och ta dessa på största allvar. Men Metoo-kampanjen är också en snudd på gudagiven möjlighet för oss män att ändra oss, att bli mer människa.

Idag är det till råga på allt annat *Internationella mansdagen*, det står i alla fall så i min almanacka. Jag är inte mycket för alla dessa tematiserade dagar, det har gått inflation i företeelsen. Men en Internationell mansdag i kölvattnet av Metoo kan vara värt att uppmärksamma. Det kan vara ytterligare en påminnelse om vad det är att vara man. Vad det inte är, har varit plågsamt tydligt... länge.

Jag fick fatt i ett välformulerat mansideal för ett antal år sedan. Det var närmare bestämt våren 1993 då jag för första gången läste Göran Tunströms roman "Ökenbrevet". Berättaren i boken är Jesus. Berättelsen utspelar sig i mellanrummet, i det mångåriga mellanrum vi inte får veta något om då vi läser evangelierna. Kort sagt; Vi vet inget om Jesus mellan det att han var 12 år och ungefär 30 år.

Det är i det stora mellanrummet Göran Tunström skriver.

Jesus är på besök hos kusinen Johannes och hans föräldrar; Elisabeth och Zackarias. De börjar bli gamla och Elisabeth har svårt att gå. Zackarias är fortfarande en stark man. Så här beskriver

romanens Jesus den åldrande Zackarias; *Zackarias var en lång man; stark som en björn hade han varit, ännu in i det sista bar han Elisabeth i sina armar, som han tidigare burit trädstammar, sten. Med stor ömhet bar han sin styrka. Hans händer rörde lätt vi det som lätt skulle beröras.*

Med stor ömhet bar han sin styrka, den manligheten måste återerövrats och få ta plats stor plats.

Idag skulle det kunna ha varit den 23:e söndagen efter trefaldighet om det inte hade varit så himla trångt om söndagar i år. Så idag är det söndagen före Domsöndagen... men om det hade varit den 23:e söndagen efter trefaldighet, vi tar oss rätten att låtsas att det är det, så hade temat varit *Förlåtelse utan gräns*.

Hur rimmar det med alla dessa kvinnors berättelser och textraden i sången vi nyss hörde *Förlåt, varför ska jag förlåta dig, ge mig en anledning?*

Det finns flera sidor av förlåtelsen och vägarna dit kan vara många och långa. Givetvis finns den situation där det inte går att förlåta. Förlåtelse utan gräns är nog bara möjlig för Gud och det är en tröst. Det är en tröst som kan befria oss människor.

Vägen för oss, män och kvinnor, är att hitta fram till förlåtelsens innersta, den befriande försoningen.

Att försonas med livet, att försonas med sig själv, att försonas med det som varit och att i denna försoning få kraft att våga och orka leva vidare. Att få vara människa, av kött och blod, att få känna lust och längtan, att få vara svag och stark. Vi är så mycket vi människor, vi är värda så mycket vi människor, men vi måste vara varsamma med varandra.

*Någon är lycklig, någon är ung. Någon är gammal, någon är kung
Känsliga fingrar söker känsliga svar. Utan att veta, är kärleken kvar.
Någon är halv, någon är hel. Nån tror sig alltid ha rätt, nån bekänner sina fel
Någon längtar, längtar sig bort. Där det finns kärlek har människan sitt hopp
Ja, en människa, en människa ja, av kött och blod.*

[Sång Anna Christoffersson "En människa"]